

РЕШЕНИЕ

№ 854

гр. София, 08.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 11.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Балев, като разглежда дело номер **8684** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Любка Стоянова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от
Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за
административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на адв. Д. Д. в качеството му на пълномощник на [фирма],
ЕИК [ЕГН] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет.2,
представявано от П. Д. П., срещу РЕШЕНИЕ от 30.07.2012г. на СОФИЙСКИ
РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 112^{-ти} състав, постановено по
адм. наказателно дело № 16341/2011 г.

КАСАТОРЪТ претендира за неправилност и незаконосъобразност на
обжалваното съдебно решение, като постановено в противоречие с материалния закон
- отменителни основания по чл. 348, ал.1 т.1 и т.2 от НПК. В жалбата се поддържа, че
решението е неправилно като постановено при неспазване на разпоредбите на [чл. 42 т. 3 от ЗАНН](#), тъй като административно-наказващия орган е допуснал съществени
нарушения на предвидената в ЗАНН процедура, като АУАН не съдържа всички
реквизити визирани в разпоредбата на чл. 42, т. 3 ЗАНН. Счита, че е
незаконосъобразно да се налага административно наказание въз основа на проверка,
предхождаща датата на даване на задължителното предписание. Твърди, че има
разлика в описанието на фактите при установяване на вмененото нарушение в
сравнение с описанието, формулирано в АУАН, а във въззивното производство не са

събрани никакви доказателства, доказващи виновното поведение на работодателя, довело до деянието, квалифицирано като административно нарушение.

Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него да бъде постановено ново по съществото на спора, с което да бъде отменено НП № 22-2203076/30.06.2011 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

ОТВЕТНИКЪТ - Дирекция „Инспекция по труда“, редовно уведомен за образуваното касационно производство се представлява от юрк. С., която оспорва жалба. Изразява становище за правилност и законосъобразност на въззивното решение и моли съдът да го потвърди изцяло.

ПРОКУРАТУРАТА на Р. Б., представлявана от прокурор Балев от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд С.-град, VI - ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на жалбата:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество – касационната жалба е неоснователна.

С НП № 22-2203076/30.06.2011 г., издадено от директора на Дирекция Инспекция по труда – [населено място] на [фирма] е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лв., на основание чл.416, ал.5 вр. чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ), представляващо нарушение на чл.415, ал.1 от КТ, за това, че от страна на дружеството, в качеството му на работодател, по смисъла на [§ 1, т. 1 от ДР на КТ](#), не е изпълнил предписание под № 8, дадено на основание чл. 404, ал.1, т.1 от КТ с връчения му на 07.04.2011 г. протокол за извършена проверка.

Това обстоятелство е установено при извършена повторна проверка от Дирекция „Инспекция по труда“ и връчен на дружеството протокол от 31.05.2011 г., за което е била представена писмена справка от П. П., протокол за извършена проверка от 22.03 и 07.04.2011 г. и протокол за извършена проверка на 16.05. и 30.05.2011 г., и е отразено в Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-2203076 от 31.05.2011 г.

С процесния съдебен акт е потвърдено НП № 22-2203076 от 30.06.2011 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са мотивите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при точното спазване на законовите изисквания.

Видно от АУАН, същият съдържа всички изискуеми, съгласно чл. 42 ЗАНН, реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с

изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН изчерпателно и прецизно е посочена законовата разпоредба, която е нарушена. АУАН №22-2203076/31.05.2011 г. е съставен в присъствието на свидетели, връчен е на касатора без възражения.

Видно от събраните по делото писмени и гласни доказателства пред въззивната и касационната инстанция не са представени такива, които да разколебаят описаната фактическа обстановка.

Въз основа на доказателствения материал по делото се установява, че издаденото на базата на цитирания АУАН наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 52-58 от ЗАНН. Процесното НП е постановено от компетентен орган и отговаря на императивните изисквания на чл. 57, ал.1 ЗАНН - в него се съдържат всички изискуеми от закона реквизити. Налице е идентичност между описанието на нарушението в АУАН и в НП, както и в правните разпоредби, които са посочени за нарушени.

Съгласно [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#) индивидуалният административен акт следва да съдържа задължително фактически и правни основания за издаването му. Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ВС на РБ допуска мотивите да се съдържат в писмени доказателства, които са част от административната преписка.

По направеното възражение, че дружеството е заплатило на работника суми, надвишаващи уговореното трудово възнаграждение, които подлежат на прихващане и касаят гражданскоправни отношения, произтичащи от сключения между работодателя и работника трудов договор, а не представлява нарушение на [КТ](#), настоящият състав приема, че разпоредбата на [чл. 404, ал. 3 от КТ](#) дава възможност едни и същи отношения да бъдат предмет както на исково производство пред съда, така и на предписание, като законодателят изрично е предвидил, че при конкуренция се изпълнява влязлото в сила съдебно решение. Правата на работниците по трудовите правоотношения, предвид тяхната специфика, са под специалната закрила и се гарантират и по административен ред, което не изключва гражданския път за защита. В тази насока съдът намира, че влязлото в сила предписание по [чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ](#), за чието неизпълнение е санкциониран касаторът, е издадено от контролен орган на Дирекция "Инспекция по труда" - С. в кръга на неговата материална компетентност.

Влязлото в сила предписание не може да бъде предмет на контрол за законосъобразност по настоящото дело, тъй като работодателят е имал възможност да обжалва същото, но не е реализирал това свое право по предвидения в [АПК](#) ред, поради което предписанието е станало задължително за него и неизпълнението му води до ангажиране на административнонаказателната отговорност.

Следователно неизпълнението на даденото предписание в срок представлява самостоятелно административно нарушение, което е установено по безспорен начин от представените доказателства по делото и правилно е ангажирана административно наказателната отговорност на дружеството за това нарушение. Наложено наказание в НП в размер на 1500 лв. е минимално и е правилно определено, съобразно значимостта на засегнатите обществени отношения.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени и Съдът, след извършената служебна проверка не открива наличието на такива основания. Пред

касационния съд не са представени нови писмени доказателства.

Административен съд София – град, VI-^{ти} касационен състав, намира касационните оплаквания, въведени в жалбата на касатора [фирма] чрез пълномощника му адв. Д. Д., по повод на която е образувано настоящето производство, за неоснователни.

Обжалваното в настоящето производство решение на СРС е законосъобразно. Районният съд правилно е възприел и изтълкувал гласните и събраните по делото писмени доказателства. Изводите на първоинстанционния съд се споделят изцяло от настоящия съдебен състав на Административен съд София – град.

При субсидиарното действие на НПК, Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, на базата, на които е постановил законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.07.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 112-^{ти} състав, постановено по адм. наказателно дело № 16341/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.